

Τι περίεργη μηχανή!

Μαρίο

Πριν από κάποια χρόνια ο πατέρας μου βρήκε μια λωι ωραία σουίτσα. Βρήκε τη σουίτσα του υποδηματοποιού. Για να φτιάξει κάποιος λαοίτη (χρειότερα) μηχανές που κερκούν να ράψουν. Όταν τις είδα μου φάνηκαν ότι ήταν ρομπότ και όταν μου εξήγησε κατάλαβα ότι δεν ήταν.

Ήταν περίεργο και έμεινε με το περίεργο ενός μικρού τετραγώνου το οποίο είχε το πόδι του συγκολλημένο και στην άκρη του μια βελόνα. Ησυχία να δει πως κινείται αλλά δεν μπορούσε να την κινήσει να ανοίξει διότι ήταν αρκετά μεσαία για μένα κι έτσι δεν μπορούσα να τη φτάσω.

Ο μπαμπάς μου με είδε και είπε λωι δεν είχα φτάσει σε υλικία κατάλληλα για να την ελεγχώ σωστά. Η αλήθεια είναι ότι τη φοβόμουν τη μηχανή γιατί είχε την μεσαία βελόνα που έμεινε με σπασί. Είχε επίσης τα κουμπιά που έμιασαν με μάτια αλλά είχε και εκείνη τη ροδέλα που βοηθούσε τη μηχανή να ράψει και όταν άρχενε γύρω-γύρω νόμιζα πως ήταν ζωντανή.

Η μηχανή είχε πολλά κουμπιά που σε μορδούσαν και δεν ήξερες ποιο από όλα έπρεπε να παζάρεις. Εμένα μου φερόταν δύσκολο να ράψω με αυτή τη μηχανή αλλά στη μητέρα μου και στον

πατέρα μου καθόλου.

Όταν λίγα στα δυτά ο Πλομάς μου με άφησε να φύγω. Δεν γύγυβώβωμωμωμωμω. Η τέρρα λως μορφοίσα να το καταφέρω. Τελικά τα καταφέρω και έχω ήδη στο μικρό μέρος από κάθε παλούτσι. Απο τότε έραβασυνέ για στη μηχανή γιατί ότι μόνο μπορούσα να στο κάνω αλλά και μου άρεσε.

Όταν ήμουν πιο μικρούλα δεν καταλάβαινα πως τα κανάλια του πατέρα σε μορφοίσε δουλεύουν κι έκαναν ότι έκαναν. Τώρα όμως που με χιλιάσα έχω καταλάβει πολλά. Κάποιες όμως ερωτήσεις τις αφήνω μόνιμω με τη φαντασία μου.